

Քաղաքացիական գործ ԵԿԴ-3189/02/11

Վ Ճ Ի Ռ
Հանուն Հայաստանի Հանրապետության

15.03.2012թ.

ք. Երևան

Երևան քաղաքի Կենտրոն և Նորք-Մարաշ վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարանը հետևյալ կազմով՝

նախագահությամբ դատավոր քարտուղարությամբ

**Ա. Սուքոյանի,
Ս. Արոյանի,**

մասնակցությամբ՝

**հայցվորի ներկայացուցիչ՝ Ա. Վարելջյանի,
պատասխանողի ներկայացուցիչներ՝ Ի. Խաչիրյանի,
Ռ. Բաղիյանի՝**

դռնբաց դատական նիստում, քննելով քաղաքացիական գործն ըստ հայցի՝ «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ի ընդդեմ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության՝ տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու և վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջների մասին,

Պ Ա Ր Ձ Ե Ց

Գործի դատավարական նախապատմությունը

Երևան քաղաքի Կենտրոն և Նորք-Մարաշ վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարանի 27.12.2011թ. որոշմամբ վարույթ է ընդունվել «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ի հայցն ընդդեմ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության՝ տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու և վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջների մասին և նախապատրաստվել՝ դատաքննության: 27.02.2012թ. որոշմամբ գործով նշանակվել է դատաքննություն:

Հայցվորների իրավական դիրքորոշումը

Հայցվորը դատարան ներկայացրած հայցադիմումով հայտնել է, որ «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ն 22.11.2011թ. թիվ 149-ի 8 գրությամբ հարցում է կատարել «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության /այսուհետ՝ Ընկերություն/ տնօրեն Ա. Բաղալյանին՝ խնդրելով տրամադրել հետևյալ տեղեկությունները.

1/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության ստեղծման օրվանից մինչև վերջին ամփոփման օրն ընկած ժամանակահատվածում քանի իրավաբանական և ֆիզիկական անձի է ֆինանսավորել «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը տրամադրված պետական միջոցներից:

2/ Որո՞նք են այդ իրավաբանական և ֆիզիկական անձինք:

3/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությանը տրամադրված պետական միջոցներից որքան միջոցներ են հատկացվել յուրքանջուր իրավաբանական և ֆիզիկական անձանց:

Հայցվորը նշել է, որ Ընկերությունը վերը նշված հարցմանը ի պատասխան ներկայացրել է մասնակի պատասխան՝ հայտնելով, որ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը մինչև 28.11.2011թ. ընկած ժամանակահատվածում ֆինանսավորել է թվով 39 իրավաբանական անձանց և անհատ ձեռնարկատերերի, տրամադրվել է թվով 46 վարկ՝ ընդհանուր 3.135.800.000 ՀՀ դրամ գումարի չափով, իսկ Ընկերության վարկային ներդրումների ծավալը 28.11.2011թ. կազմել է 2.566.975.000 ՀՀ դրամ:

Հարցման 2-րդ և 3-րդ կետերին ի պատասխան՝ Ընկերությունը հայտնել է, որ նշված տեղեկություններն առևտրային գաղտնիք են և դրանց հրապարակումը հնարավոր կլինի միայն ՀՀ օրենսդրությամբ սահմանված դեպքերում:

«Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ն հայտնել է, որ Ընկերությունը, հղում կատարելով առևտրային գաղտնիքին, չի մանրամասնել, թե կոնկրետ օրենքի որ դրույթներով է հրաժարվել հարցմանը ներկայացնել ամբողջական պատասխան:

Մատնանշելով ՀՀ Սահմանադրության 27-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերությունը, 27.1-րդ հոդվածը, «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի 6-րդ, 9-րդ հոդվածի 3-րդ կետը՝ հայտնել է, որ Ընկերությունն իր գործունեությունը ծավալել է 07.08.2009թ. ՀՀ Կենտրոնական բանկի կողմից 07.08.2009թ. տրված թիվ 28 լիցենզիայի հիման վրա: «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը ստեղծվել է ՀՀ կառավարության 26.06.2009թ. 717-Ա որոշմամբ սահմանված «Տնտեսության կայունացման վարկավորում» ծրագրի շրջանակներում: Ընկերությունը վարկային կազմակերպություն է և իր գործունեությունը կարգավորում է «Վարկային կազմակերպությունների մասին» ՀՀ օրենքով:

Հղում կատարելով վերը նշված օրենքի 14.1-րդ հոդվածի 3-րդ կետին, 22.2-րդ հոդվածի 13-րդ կետին՝ նշել է, որ վարկային կազմակերպությունների գործունեությունը չի կարող բանկային գաղտնիք հանդիսանալ և չի կարող չտրամադրել հայցվող տեղեկատվությունը՝ հղում անելով «Բանկային գաղտնիքի մասին» ՀՀ օրենքի վրա:

Վերոգրյալի հիման վրա հայցվորի ներկայացուցիչ Ա. Վարելջյանը հայտնել է, որ խախտվել են հայցվորի՝ ՀՀ Սահմանադրությամբ և «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքով երաշխավորված իրավունքերը:

Հայցվորի ներկայացուցիչը, ղեկավարվելով «Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ» ՀՀ օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածով և 223-րդ հոդվածի 2-րդ կետով, գտել է, որ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության տնօրենին պետք է վարչական տույժի ենթարկել:

Խնդրել է՝

-պարտավորեցնել Ընկերությանը հնգօրյա ժամկետում տրամադրել հայցվող տեղեկատվությունը,

-Ընկերության տնօրենին ենթարկել վարչական պատասխանատվության 50.000 ՀՀ դրամ գումարի չափով:

Դատական միստի ընթացքում հայցվորի ներկայացուցիչ Ա. Վարելջյանը պնդեց իր դիրքորոշումը և խնդրեց բավարարել հայցը:

Պատասխանողի իրավական դիրքորոշումը

Պատասխանող «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության ներկայացուցիչներ Ի. Իսախյանը և Ռ. Բաղիյանը դատարան ներկայացրած հայցադիմումի պատասխանով հայտնել են, որ հայցն անհիմն է հետևյալ պատճառաբանությամբ.

Պատասխանողը 28.11.2011թ. թիվ 317-11 գրությամբ հիմնավորել է այն հանգամանքը, որ պատասխանողը խուսափել է տեղեկատվություն տրամադրելուց և գործելով օրենքի շրջանակներում տրամադրել է միայն այն տեղեկատվությունը, որն իրավունք ուներ տրամադրելու:

Ներկայացուցիչները նշել են նաև, որ պատասխանողն իր գործունեության վերաբերյալ հաշվետվություններ է ներկայացնում իր նկատմամբ վերահսկողություն իրականացնող համապատասխան մարմնին, ինչպես նաև սահմանված հրապարակման ենթակա տեղեկատվությունը հրապարակում է մամուլով և տեղադրում է իր ինտերնետային կայքում:

Անդրադառնալով հայցվող տեղեկատվության 2-րդ և 3-րդ կետերին՝ հայտնել են, որ Ընկերությունը և իր հաճախորդները հանդիսանում են ձեռնարկատիրական գործունեություն ծավալող սուբյեկտներ, ուստի, հաճախորդներին տրամադրված վարկի մասին տեղեկությունները հանդիսանում են ինչպես պատասխանողի, այնպես էլ հաճախորդների առևտրային գաղտնիքը:

Մատնանշելով ՀՀ քաղաքացիական օրենսգրքի 141-րդ հոդվածը՝ խնդրել է հայցն ամբողջությամբ մերժել:

Պատասխանող կողմը դատական նիստի ընթացքում պնդել է իր հայտնած դիրքորոշումը և հայտնել, որ Ընկերությունը վարկային կազմակերպություն է և հիմնադրվել է «Հայաստանի փոքր և միջին ձեռնարկատիրության զարգացման ազգային կենտրոն» հիմնադրամի կողմից 2009թ-ին, ինչպես նաև գրանցվել և լիցենզավորվել է ՀՀ Կենտրոնական բանկի կողմից և իր գործունեությունը ծավալում է ՀՀ Կենտրոնական բանկի կողմից սահմանված նորմատիվային դաշտում:

Նշել է, որ Ընկերությանը տրամադրվել է բյուջետային վարկ, ինչի հիման վրա ՀՀ ֆինանսների նախարարության հետ կնքվել է վարկային պայմանագիր, որի համաձայն պատասխանողը մարում է կիսամյակային կտրվածքով սկսած 2009թ-ից, իսկ վարկի հիմանական գումարը պարտավորվել է մարել սկսած 2014թ-ի հունիսի 10-ից:

Ընկերությունը հանդես է գալիս որպես առևտրային կազմակերպություն և իր անունից տրամադրում է առևտրային վարկեր ձեռնարկատիրական գործունեություն ծավալող սուբյեկտներին, որոնց վերաբերյալ տրամադրվող առևտրային վարկերի վերաբերյալ տեղեկատվությունը ՀՀ քաղաքացիական օրենսգրքի 141-րդ հոդվածի իմաստով հանդիսանում է առևտրային գաղտնիք:

Ներկայացուցիչները հայտնել են, որ վարկավորման գործունեության մեջ գործարար շրջանառության սովորույթ է վարկատուի կողմից իր հաճախորդների, ներառյալ նրանց տրամադրված վարկի վերաբերյալ տեղեկությունները չհրապարակելու կանոնը: Նշված կանոնի պահպանումը շատ կարևոր է վարկատուի և իր հաճախորդների միջև վստահության մթնոլորտի ձևավորման համար: Հաճախորդներն են ընտրում այն կազմակերպությունը, որի ծառայություններից մտադիր են օգտվել, որին վստահում են և որից ակնկալում են վերջինիս գործունեության ընթացքում դրսևորելու ձեռնարկատիրական գործունեության ոլորտում ձևավորված վարքագիծ՝ պահպանելու վարկավորման գործընթացում հաճախորդների համար առևտրային արժեք ներկայացնող տեղեկությունների գաղտնիությունը, ուստի, հաճախորդների մասին տեղեկություններ տրամադրելը կարող է վնասել ինչպես պատասխանողի գործարար համաբն, այնպես էլ իր հաճախորդների ձեռնարկատիրության գործունեությունը, ինչը հանգեցնում է հաճախորդների իրավունքների խախտմանը:

Հայտնել են նաև, որ Ընկերության և հաճախորդների միջև կնքված վարկային պայմանագրերի շրջանակներում վարկը տրամադրվում է հաճախորդի կողմից ներկայացված գործունեության ծրագրին համապատասխան, վարկի տրամադրման և սպասարկման ողջ ընթացքը, այդ թվում՝ վարկի տոկոսների և մայր գումարի մարումները կատարվում են անկանխիկ ձևով՝ հաճախորդի բանկային հաշիվներով: Պատասխանողը «Բանկային գաղտնիքի մասին» ՀՀ օրենքի 5-րդ հոդվածի համաձայն՝ չհանդիսանալով նշված օրենքի իմաստով երրորդ անձ, տիրապետում է բանկային գաղտնիք կազմող տեղեկատվությանը, ինչի հրապարակումը և տրամադրումը արգելվում է «Բանկային գաղտնիքի մասին» ՀՀ օրենքի 7-րդ և 9-րդ հոդվածներով, հետևաբար, պատասխանողն, չտրամադրելով ողջ տեղեկատվությունը, գործել է օրենքի շրջանակներում:

Անդրադառնալով պնդմանը, թե պատասխանող Ընկերությունը խախտել է ՀՀ Սահմանադրության 27-րդ հոդվածով սահմանված հայցվորի իրավունքը, մատնանշել է ՀՀ

Սահմանադրության 43-րդ հոդվածը և Մարդու իրավունքների և հիմնարար ազատությունների մասին եվրոպական կոնվենցիայի 11-րդ հոդվածը, որոնք սահմանում են անձի սահմանադրական իրավունքների և ազատությունների սահմանափակման հնարավորությունն այն դեպքում, երբ նման սահմանափակումը պահանջվում է այլոց իրավունքների պաշտպանության նպատակով:

Պատասխանող կողմը նշել է, որ ՀՀ Սահմանադրության 27.1-րդ հոդվածով ամրագրված դրույթը չի ներառում առևտրային կազմակերպությունների դիմումներ կամ առաջարկություններ ներկայացնելու և պատասխան ստանալու իրավունքը:

Ավելացրել են նաև, որ Ընկերությունը ֆինանսական տարվա ավարտից հետո վեցամսյա ժամկետում մամուլում հրապարակում է իր տարեկան ֆինանսական հաշվետվությունները և աուդիտային եզրակացությունը, որպիսի տեղեկությունը տրամադրվում է նաև պատասխանողի ինտերնետային կայքում, իսկ հայցվորի կողմից հայցվող 2-րդ և 3-րդ կետերի վերաբերյալ տեղեկատվությունը չի ներառվում պատասխանողի ֆինանսական հաշվետվությունների մեջ, որոնք ենթակա են պարտադիր հրապարակման և ներկայացման ՀՀ կենտրոնական բանկ՝ համաձայն ՀՀ Կենտրոնական բանկի խորհրդի 03.03.2005թ. թիվ 93-Ա որոշմամբ հաստատված «Վարկային կազմակերպությունների հաշվետվությունները, նրանց ներկայացումը և հրապարակումը» կանոնակարգ 15-ի:

Անդրադառնալով Ընկերության տնօրենին ՀՀ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածով վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջին՝ հայտնել են, որ այն ևս անհիմն է, քանի որ վերջինս նշված հոդվածով սուբյեկտ չի հանդիսանում:

Վերոգրյալի հիման վրա խնդրել են հայցը մերժել՝ անհիմն լինելու պատճառով:

Գործի լուծման համար էական նշանակություն ունեցող փաստերը

Պատարանը գտնում է, որ սույն գործի քննության համար էական նշանակություն ունեն հետևյալ փաստերը.

1/ 22.11.2011թ. թիվ 149-ի 8 գրությամբ «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ն դիմել է «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությանը՝ խնդրելով տրամադրել տեղեկություններ պետական միջոցներից տրամադրված ֆինանսավորման վերաբերյալ:

2/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը 29.11.2011թ. թիվ 317-11 գրությամբ «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ի ուղղված 1-ին հարցին պատասխանել է, իսկ 2-րդ և 3-րդ հարցերի վերաբերյալ հայտնել է, որ դրանք ներկայացնում են առևտրային գաղտնիք:

3/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության Կանոնադրությունը /գրանցված ՀՀ Կենտրոնական բանտում 16.08.2011թ. թիվ 1/917Ա որոշմամբ/ սահմանում է, որ Ընկերությունը իրավունք ունի իրականացնել վարկային կազմակերպության գործունեություն՝ իրականացնելով փոխառությունների ներգարվվում, նմանատիպ գործարքների կնքում, վարկերի, փոխառությունների տրամադրում, պարտքի կամ առևտրային գործարքների ֆինանսավորման իրականացում և այլն:

Պատարանի պատճառաբանությունները և եզրահանգումը

Վերոգրյալի հիման վրա, վերլուծելով և գնահատելով գործի տվյալներն ու դատաքննությամբ հետազոտված ապացույցները՝ դատարանը գտնում է, որ հայցը ենթակա է մերժման՝ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

«Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի 1-ին հոդվածի 2-րդ կետի համաձայն՝ սույն օրենքի գործողությունը տարածվում է պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմիններից բյուջեներից ֆինանսավորվող ինչպես նաև հանրային նշանակության կազմակերպությունների և դրանց պաշտոնատար անձանց վրա:

Նշված իրավանորմի տրամաբանությունից բխում է, որ օրենսդիրը տվյալ օրենքի գործողության ոլորտը սահմանափակել է՝ պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների, պետական հիմնարկների, բյուջեներից ֆինանսավորվող կազմակերպությունների, ինչպես նաև հանրային նշանակության կազմակերպությունների և դրանց պաշտոնատար անձանց դիմելով:

Սույն քաղաքացիական գործով հայցվորը դատարան է դիմել տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու պահանջով՝ որպես իրավական հիմք մատնանշելով ՀՀ Սահմանադրության 27.1-րդ հոդվածը և «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի իրավանորմերը:

Դատարանը ելնելով վերը նշված իրավանորմերի տրամաբանական վերլուծությունից՝ գալիս է այն եզրահանգման, որ պատասխանողը, հանդիսանալով վարկային կազմակերպություն, իր գործունեությունը ծավալում է ՀՀ կենտրոնական բանկի կողմից սահմանված նորմատիվային դաշտում և չի գտնվում մատնանշված իրավանորմերի սուբյեկտների շրջանակում:

Տնտեսական շրջանառությունում պատասխանողը հանդես է գալիս որպես առևտրային կազմակերպություն և իր անունից տրամադրում է առևտրային վարկեր ձեռնարկատիրական գործունեություն ծավալող սուբյեկտներին:

«Վարկային կազմակերպությունների մասին» ՀՀ օրենքի 3-րդ հոդվածի 2-րդ կետի համաձայն՝ վարկային կազմակերպության գործունեություն է համարվում որպես ձեռնարկատիրական գործունեություն փոխառություններ ներգարվելը և /կամ/ նմանատիպ գործարքներ կնքելը և /կամ/ վարկեր տրամադրելը կամ սույն օրենքով սահմանված այլ ներդրումներ կատարելը:

Այսինքն, վարկային կազմակերպությունը, իրականացնելով ձեռնարկատիրական գործունեություն, որպես իր գործունեության հիմնական նպատակ է դիտում շահույթի ստացումը և այն մասնակիցների միջև բաշխումը, հետևաբար, հանդիսանում է առևտրային կազմակերպություն:

ՀՀ քաղաքացիական օրենսգրքի 141-րդ հոդվածի համաձայն՝ տեղեկատվությունը ծառայողական, առևտրային կամ բանկային գաղտնիք է, եթե այն երրորդ անձանց անհայտ լինելու ուժով ունի իրական կամ հնարավոր առևտրային արժեք, չկա օրինական հիմքերով այն ազատորեն ստանալու հնարավորություն և տեղեկատվություն ունեցողը միջոցներ է ձեռնարկում դրա գաղտնիության պահպանման համար: Տեղեկությունները, որոնք չեն կարող ծառայողական, առևտրային կամ բանկային գաղտնիք լինել, սահմանվում են օրենքով:

Վերը նշված հոդվածի վերլուծությունից հետևում է, որ տեղեկատվությունը առևտրային կամ բանկային գաղտնիք է, երբ այն ունի առևտրային արժեք, և առկա է կողմի ցանկությունը տեղեկությունը գաղտնի պահելու համար:

Սույն քաղաքացիական գործով հայցվոր «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ն պահանջել է «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունից տրամադրել պետական միջոցներից տրամադրված ֆինանսավորման վերաբերյալ հետևյալ տեղեկությունները:

1/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության ստեղծման օրվանից մինչև վերջին ամփոփման օրն ընկած ժամանակահատվածում քանի իրավաբանական և ֆիզիկական անձի է ֆինանսավորել «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը տրամադրված պետական միջոցներից:

2/ Որոնք են այդ իրավաբանական և ֆիզիկական անձինք:

3/ «ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությանը տրամադրված պետական միջոցներից որքա՞ն միջոցներ են հատկացվել յուրքանջուր իրավաբանական և ֆիզիկական անձանց:

«ՓՄՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերությունը 29.11.2011թ. թիվ 317-11 գրությամբ «Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ի 1-ին հարցին ներկայացրել է ամբողջական պատասխան, իսկ 2-րդ և 3-րդ հարցերի վերաբերյալ հայտնել է, որ դրանք իրենցից ներկայացնում են առևտրային գաղտնիք:

Դատարանը հիմնավոր է համարում պատասխանող կողմի դիրքորոշումն այն մասին, որ հայցվորը սխալ է մեկնաբանել «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի դրույթները:

«Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 3-րդ կետի համաձայն՝ տեղեկատվության ազատությունը կարող է սահմանափակվել Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությամբ և օրենքով նախատեսված դեպքերում:

«Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքի 8-րդ հոդվածի համաձայն՝ տեղեկատվություն տնօրինողը, բացառությամբ սույն հոդվածի 3-րդ մասում սահմանված դեպքերի, մերժում է տեղեկության տրամադրումը, եթե դա պարունակում է պետական, ծառայողական, բանկային, առևտրային գաղտնիք:

Սույն դեպքում դատարանը, հաստատված համարելով, որ պահանջվող տեղեկատվությունը հանդիսանում է առևտրային գաղտնիք, գտնում է հայցվորի պահանջը վերը նշված հիմնավորումների ուժով մերժման ենթակա:

Դատարանը, անդրադառնալով հայցվորի դիրքորաշմանը, թե Ընկերությունը վարկային կազմակերպություն է և «Վարկային կազմակերպությունների մասին» ՀՀ օրենքի 14.1-րդ հոդվածի 3-րդ կետի համաձայն վարկային կազմակերպությունների գործունեությունը չի կարող բանկային գաղտնիք հանդիսանալ և չի կարող չտրամադրել հայցվող տեղեկատվությունը՝ հղում անելով «Բանկային գաղտնիքի մասին» ՀՀ օրենքի վրա, արձանագրում է, որ այն անհիմն է՝ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

«Վարկային կազմակերպությունների մասին» ՀՀ օրենքի 14.1-րդ հոդվածի 3-րդ կետի «ա» ենթակետի համաձայն՝ ցանկացած անձի պահանջով վարկային կազմակերպությունը պարտավոր է նրան՝ հնգօրյա ժամկետում հնարավորություն ընձեռել ծանոթանալու վարկային կազմակերպության ֆինանսական հաշվետվությունների /առնվազն վերջին տարեկան/ և հաշվետվությունների վերաբերյալ արտաքին աուդիտի եզրակացության պատճեններին:

«Վարկային կազմակերպությունների մասին» ՀՀ օրենքի 17-րդ հոդվածի 1-ին կետի համաձայն՝ վարկային կազմակերպությունները պարտավոր են ֆինանսական տարվա ավարտից հետո՝ վեցամսյա ժամկետում, մամուլում հրապարակել իրենց տարեկան ֆինանսական հաշվետվությունները և աուդիտային եզրակացությունը:

Տվյալ պարագայում դատարանը հիմնավոր է համարում պատասխանողի փաստարկն առ այն, որ Ընկերությունը վարկային կազմակերպություն է և ֆինանսական տարվա ավարտից հետո վեցամսյա ժամկետում մամուլում հրապարակում է իր տարեկան ֆինանսական հաշվետվությունները և աուդիտային եզրակացությունը, որպիսի տեղեկությունը տրամադրվում է նաև պատասխանողի ինտերնետային կայքում, իսկ հայցվորի կողմից հայցվող 2-րդ և 3-րդ կետերի վերաբերյալ տեղեկատվությունը չի ներառվում պատասխանողի ֆինանսական հաշվետվությունների մեջ, որոնք ենթակա են պարտադիր հրապարակման և ներկայացման ՀՀ Կենտրոնական բանկ՝ համաձայն ՀՀ Կենտրոնական բանկի Խորհրդի 03.03.2005թ. թիվ 93-Ա որոշմամբ հաստատված «Վարկային կազմակերպությունների հաշվետվությունները, նրանց ներկայացումը և հրապարակումը» Կանոնակարգ 15-ի:

Դատարանը, անդրադառնալով հայցվորի պնդմանը, թե պատասխանողը, հայցվող տեղեկատվությունը չտրամադրելով, ոտնահարել է իր՝ ՀՀ Սահմանադրության 27.1 հոդվածով և «Տեղեկատվության ազատության մասին» ՀՀ օրենքով ամրագրված իրավունքները, գտնում է, որ նշված իրավանդություններում ամրագրված դրույթները իրենց մեջ չեն ներառում առևտրային կազմակերպություններին դիմումներ կամ առաջարկություններ ներկայացնելու և պատասխան ստանալու իրավունքը, հետևաբար, վարկային կազմակերպությունը որպես այդպիսին չի գտնվում նշված իրավանդությունների սուբյեկտների շարքում:

Դատարանն անդրադառնալով Ընկերության տնօրենին 50.000 ՀՀ դրամ գումարի չափով վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջին, գտնում է այն անհիմն է հետևյալ պատճառաբանությամբ.

ՀՀ վարչական իրավախատումների վերաբերյալ օրենսգրքի 189.7-րդ հոդվածը պահանջում է, որ օրենքով նախատեսված տեղեկությունը պետական և տեղական

ինքնակառավարման մարմինների, պետական հիմնարկների, բյուջեներից ֆինանսավորվող կազմակերպությունների, ինչպես նաև հանրային նշանակության կազմակերպությունների պաշտոնատար անձանց կողմից ապօրինաբար չտրամադրելը՝ առաջացնում է տուգանքի նշանակում՝ սահմանված նվազագույն աշխատավարձի տասնապատիկից մինչև հիսնապատիկի չափով:

Վերը նշված հոդվածից բխում է, որ տվյալ իրավանորմը տարածվում է միայն պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմինների, պետական հիմնարկների, բյուջեներից ֆինանսավորվող կազմակերպությունների, ինչպես նաև հանրային նշանակության կազմակերպությունների պաշտոնատար անձանց վրա, հետևաբար, սույն օրենքի իմաստով Ընկերության տնօրենին վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջը նույնպես ենթակա է մերժման:

Ղատական ծախսերը

ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 68-րդ հոդվածի համաձայն՝ ղատական ծախսերը կազմված են պետական տուրքից և փորձագետին, վկային կանչելու, ապացույցները դրանց գտնվելու վայրում զննելու, փաստաբանի խելամիտ վարձատրության և գործի քննության հետ կապված այլ գործողությունների համար վճարման ենթակա գումարներից:

Ըստ ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 73-րդ հոդվածի 1-ին կետի՝ ղատական ծախսերը գործին մասնակցող անձանց միջև բաշխվում են բավարարված հայցապահանջների չափին համապատասխան:

Սույն դեպքում նկատի ունենալով այն հանգամանքը, որ հայցվորը ներկայացրել էր երկու ոչ գույքային պահանջ՝ միջնորդելով պետական տուրքի վճարումը տարածամկետել, իսկ հայցը մերժելու պարագայում, դատարանը գտնում է, որ հայցվորից հօգուտ պետական բյուջեի պետք է բռնագանձել 8.000 ՀՀ դրամ՝ որպես պետական տուրքի գումար:

Վ Ն Ո Ւ Ց Ց

Ղատական ծախսերը

«Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ի հայցն ընդդեմ «ՓՍՁ ներդրումներ» ՈւՎԿ ՓԲ ընկերության՝ տեղեկատվություն տրամադրելուն պարտավորեցնելու և վարչական պատասխանատվության ենթարկելու պահանջների մասին մերժել:

«Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հ/կ-ից հօգուտ պետական բյուջեի բռնագանձել 8.000 /ուր հազար/ ՀՀ դրամ՝ որպես պետական տուրքի գումար:

Սույն վճիռն օրինական ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից մեկ ամիս հետո և կարող է բողոքարկվել միայն վերաքննության կարգով:

Վճիռը կամովին չկատարելու դեպքում այն կկատարվի դատական ակտերի հարկադիր կատարման ծառայության միջոցով՝ պարտապանի հաշվին:

ՂԱՏԱԿՈՐ

Ա.ՍՈՒՔՈՅԱՆ